

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАРОДНИХ
СОЮЗІВ В З'ЮНЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК ХЛХІІІ. Ч. 49. Джерси Сіті, Н. Дж., п'ятниця, 1 березня, 1935.

VOL. XLIII. No. 49. Jersey City, N. J., Friday, March 1, 1935.

THREE CENTS

СУД ПРОТИ „НАЙРИ“ ПОСТАНОВА „7А“ НЕВАЖНА.

ВІЛМІНГТОН. — У федеральним окружним суді перед суддею Джаном Нідсом відбулася розправа в справі позову федерального уряду проти підприємства „Віртон Стіл Ко.“ за порушення закону про відбудову краю („Найри“), а спеціально за порушення постанови „7А“ про свободний вибір представників робітників до переговорів за умови праці.

Федеральний суд говорив у своїм позові, що півне підприємство порушило цей закон, бо воно обмежало свободу робітників при виборі представників. Щоб федеральний суд мав право справу рішити, федеральний уряд доказував, що підприємство займається торгівлею між стеями. На тій основі федеральний уряд домагався від суду видання судової заборони проти пізаного підприємства.

Суддя відкинув додання позовника, себто федерального уряду. Суддя заявив наперед, що півне підприємство не порушило закону про свободний вибір робітничих представників своїм підприємством компанійної юні. Зрештою, сказав суд, півне підприємство не займається міжстеювою торгівлею й тому федеральний уряд не може поводити підприємства в федеральний суд.

Суддя признав постанову „7А“ закону про відбудову краю неконституційною, бо конгрес не має права видавати закону про підприємства, які не займаються міжстеювою торгівлею, себто не пересилають своїх товарів поза межі стею.

Уряд заповів апеляцію до вищого суду.

ШЕ ОДИН УДАР ДЛЯ УРЯДУ.
ЛУІСВІЛ (Кентукі). — Вищий федеральний суд розглянув справу тимчасової заборони, якої домагалися власники копалень м'якого вугля проти заходів федерального уряду встановити ціни на вугіль, та прийшов до переконання, що конгрес не має права ухвалювати закона, що обмежує свободу торгівлі.

СУД ПІДПЕРЖУЄ ПРАВО РОБІТНИКІВ ДО ПІКЕТУВАННЯ КРАМНИЦЬ.

НЬО ЙОРК. — Вищий апеляційний суд, розглянувши заборону нижчого суду, видану проти права крамничих робітників до пікетування, прийшов до переконання, що ця заборона не опирається на законних основах та що „робітники в білих коніях“ мають таке саме право до пікетування, як робітники, що працюють фізично.

Позовником у тій справі виступало підприємство „Байс Шу Ко.“, а пізанною була юнія продавців подробиць крамниць обуми.

Рішення судів у справі законів про відбудову краю та „новий розділ“ пригадують, що досі суди розглядали 156 подібних справ. З того числа 134 розправи закінчилися рішенням у користь уряду.

УРЯД ЗАПОВІДАЄ ПІДПЕСНЕННЯ КОШТІВ ЖИТТЯ.

ВАШІНГТОН. — Секретар рільництва Волес сповідає, що в 1935 році пожива буде коштувати родині 11 процентів дорожче, ніж вона коштувала в році 1934.

Ця підшка прагне ще в першій половині цього року. Як каже цей міністер, у тепер життя на 4 проценти дорожче, ніж у минулому році.

НЕ ВІРЯТЬ У МОЖЛИВІСТЬ ВРАТУВАТИ КОРАБЕЛЬ.

НЬО ЙОРК. — Корабель „Европа“, що поспішив на допомогу вантажному корабелю „Блерговрі“, який розіслав радіову депешу про загрозило йому затоплення, не можуть знати загрозило корабля серед нічної п'ятни, заждав до ранку й подвоїв свою пошукування корабля, зглядо лодок, на котрі морські нещасного корабля висіли на випадок затоплення корабля. 8 годин він віс пі пошукування, але не знавочуває, що їм, йому помагати ще два кораблі, вони не знайшли найменшого сліду. Остаточо вони рішилися пролисти далі своїми дорогими, потішаючися надією, що великий пасажирський корабель „Олімпік“ по дорозі до Нью Йорку буде переїжджати через це місце та може побачити лодки. Однак назагаз усі вже покинули вську надію знати 26 моряків „Блерговрі“, тим більше, що на місці, поданому в депеші загрозило корабля, бачили куски якогось розбитого корабля, а буря люте ще далі.

ПРОТИ ПРИЗНАННЯ РОСІЙ.

ВАШІНГТОН. — Палата посів ухвалила припоручити своему комітету для загранічних справ розв'язати слідство над потребою відділення визнання Росії.

Прихильники резолюції спирають своє додання зрівати ці відносини на тій основі, що більшевський уряд Росії підтримує комуністичну агітацію в Америці. В тій справі в конгресі промовляв конгресмен МекКормік з Мессечу.

Уряд противиться такому зріванню та розслідуванню цих закидів, але конгрес іде проти волі уряду.

ЯК ЧЕКИСТИ СХОПИЛИ ГЕН. КУТЕПОВА.

„Де Жур“ оолосив заяву відомого російського редактора-емігранта Бурцева про таємниче скоплення російського генерала Кутепова. Сталося це в дні 26. січня 1930 р., коли то ген. Кутепова пропав у польській Росії. Російські емігранти передали на своєму русі сліда, яке виявило ось що:

ГПУ запросило ген. Кутепова на свідка в одній процесі проти білогвардійських старшин, обвинувачених за державну зраду. Тому урядові ГПУ написали до Кутепова листа, повідомляючи, що два вищі старшини більшевницького генерального штабу бажають з ним говорити, але під умовою, що ген. Кутепова приїде сам на стрічу і збереже цілу розмову в тайні. Кутепова заявив на умовленому місці тому, що вже давніше ходив на такі тайні сходили. В самотній ген. Кутепова закарорформували. Однак давля карорформу була за силами і ген. Кутепова помер на удар серця. Тому справники передали тіло Кутепова до більшевницької амбасди, звідкля негайно вислали його в куфрі дипломатичного кур'єра до Москви на доказ, що своє доручення виконали. Одначо чекісти надіслали широкій звіт про цілу справу.

ПІДГУНОВИ ЛЕДІ ТАЮТЬ.

Норвезькі дослідники піщичного бігуна, професори Свередур і Альман, виступили з сенсаційними рефератами в геологічному товаристві в Стокгольмі про свої спостереження в масі експедиції на Шпіцберга. Вони ствердили, що великий масив підбігунових ледів відступив на північ. Протягом останніх 23 років лід стався тонший і відійшов на один км. на північ. Оба професори зазначили, що подібне явище зміркували ще російські дослідники, особливо на Новій Землі.

ГЕН. ДЕНКІН ПРИГОТОВЛЯЄТЬСЯ ДО ПОХОДУ ПРОТИ БІЛШЕВИКІВ.

Відомий російський ген. Денкін заявив журналістам у Біагороді, що відділи його білої армії в по ріжних європейських та американських осередках та що ця армія у відповідній хвилі під походом проти більшевників. Ген. Денкін не числить уже на інтервенцію європейських держав, як треба було, то Денкінові поможе Чан-Кай-Шек. Росю мусять визволити тільки самі росси. Можливості леремто білогвардійців над більшовиками є не великі.

Чи пі мріє та побажання генерала Денкіна здійснитись, покаже надала майбутність.

ЗАМЕРЗЛИ СІМ ВОЯКІВ.

У Подгорці в Чорногорії знайшли трупи сімох югославських воєнків, що їх підхав впрар заскочила сніговія. Крім того не вдалося відшукувати трох воєнків, які теж пропали. Побожують, що вони також згинули від оков білої смерті.

ЗАГІНУЛИ 4 ОСОБИ.

У чеських горах загинули підчас метелиці 4 особи. Прогуляк з 14 осіб вилучувалися.

ЛЕШТАРЯ ПРОБІВ У ЖИВІТ.

У Ліснихах біля Львова прийшло до суперечки між гуртком лештарів. У суперечці пробили одного лештаря, 22-літнього Т.Д. Каміньського, в який так, що йому випали теляска. Каміньського в гіршому стані відвезли до шпиталю.

„ГАЙНТ“ ПРО ЖИДІВСЬКУ КООПЕРАЦІЮ І РІТНУ ЖИДІВ-ХЛИБОРОБІВ.

Варшавський „Гайнт“ відкається над заземлом жидівської кооперативної організації. Вину за те несе в першу чергу амеріканський „Джойнт“, який і початку підтримував жидівську кооперативні кредити, а тепер не дає і веде безпечову та негромадську господарку. Також чимало вини в тому проти-жидівське настанення польського громадянства. В останню часі зайшло це таке, що тоді, коли німці йшли в українські молочарські організації зашились далше у своїх кооперативних союзах, то жидівська молочарська організація перейшла з жидівського союзу до польського. Це — пише „Гайнт“ — сталося під натиском львівської хліборобської плати. Не вистаряє Полькам те (кінить сумно жидівський часоспис), що відбірають хліб жидівським інтелігентам, купцям, ремісникам і промисловцям, але хочуть зруйнувати теж жидівське селянство.

НА ЗЛОДИНН ШАПКА ГОРІТЬ.

Советське радіо згадувало на постанову про скликання Всеукраїнського Національного Конгресу німецькою промовою. Промовище осуджував „петлюрівсько-фашистський жовто-блакитну контрреволюцію“ і закликав про маршість надій „всіляких самостійників та інтернаціоналістів“, що налядали відірвати Україну від СССР.

БОРІТЬСЯ ЗА ДУШІ.

Останніми часами Тернопіль навістила правдива ява релігійного сект (суботників, баптистів, євангелістів, п'ятдесятників, останні явились марієвців), з яких до найгірших належить безпечною протестантизм, відокоти тут замешкані гр.-кат. священники, тепер протестантський єпископ, Фелікс. Його діючки й заступники „працюють“ головно серед українського робітництва, ба, що більше, вже перейшли на цю віру і кілька визначніших лавних людей. У неділю, 20-го січня ц. р., в домі Т-ва „Робітничка Громада“ прийшло велике Федасов і заступником і-гуманом до гострої дискусії на релігійному тлі. Збігалося чимало людей.

ХОПЛА ВТРУТИ ЛЮБЧИКА І САМА ВМЕРЛА.

Славська дівчина Марія Соєва з Веречани (Буховина) хотіла помститися на своєму любчику, Гаурилові Саву-люкові із Шинківців, за те, що він її покинув і хотів женитися з іншою дівчиною у своїм селі. Вона пришла до нього, і як він заснув, налязла в рот сірчаного квасу і сама випила. Та парубок скопився й клав виплював, а дівчина струлася.

ЩЕ ОДИН ПРОЦЕС РУДРОФА.

В горахському суді у Львові розпочався процес Станіслава Рудрофа, власника маєтку Бродів, обвинуваченого в закладенні гривни в сумі 12 мільонів зал. Як відомо, досі відбулися проти Рудрофа три карні процеси, що прирешали йому разом 11 літ в'язниці.

УМЕРТВИВ СВОЄ ПЛО.

В селі Мрози біля Бидгощі пожився господар Броніслав Кутшеба. Самогубство складалося на підкладі релігійного безжелья. В присутії неуги він бичував себе страшенно, поство і умертвив своє пліо, а критичного дня після довгого самобичування відобраз собі життя.

ПОМЕР ВЯЧЕСЛАВ БУДИНОВСКИЙ, ДОВГОЛІТНІЙ ПОВІСТАР „СВОБОДИ“.

ЛВІВ. — Дня 14 лютого ц. р. помер Вячеслав Будинівський, довголітній досод до австрійської державної ради, письменник і публіцист. Від 1921 р. був постійним дописувачем американської „Свободи“, в якій поміщено його 99 оповідань.

Покійний уродився 30 січня 1868 р. у Баворії біля Тернополья, де його батько був народним учителем. Народну школу й гімназію скінчив у Львові. Шойно до 7-мої гімназії класи пішов до української гімназії, а дома, вихований мамою Полькою, говорив по польськи. Студіював у львівському й віденському університеті медицину, але не скінчив її, бо вже тоді присвятився публіцистці. Із львівського університету викинули його за організацію недозволеного студентського вія. Почав писати ще в гімназії від 1886 р. до соціалістичних часосписів анонімно. Дебютував у журналі „Товариш“ під редакцією І. Франка, а від 1890 р. почав друкувати брошури на політичні теми, попадаючи відразу в конфлікт з цензурою. У 1894 р. Записки Наукового Товариства ім. Шевченка друкують його студію „Аграрні відносини в Галичині“, у 1895 р. брошуру „Холеська поспілість і новітні суспільно-реформаторські замишлення“. Потім зачав редагувати „Громадський Голос“. Друкує свої гуморески й оповідання. Стає співробітником „Діла“, а від 1904 року редагує 4 роки „Свободу“ у Львові. Як досод до парламенту, був відомий зі своїх гострих бесід, що зчинили цілу бурю. Був знаменитим речником української опозиції в парламенті. Був незрівняним агітатором, бо поривав серця та розум селянських мас. Відсунувшись по розпад Австрії від політики, звернувся своєю увагою на популярну белетристику, збільшив на теми нашої бувальщини. Важніми творами Будинівського: Жинив в Східній Галичині, Холеський страйк, Грунтової податок, Панщина, Холеський рай, Державні водні будови і дороги в Галичині, Виборча програма, Страйкуйте, Наші права, Австрія чи Польща, Пересторога, Наші революції, Золотийська рука, Державна і наше селянство, Про смерті Потоцького, Шопом по хребті, Хмельниччина в Галичині, Козацькі часи в народній пісні, Наші гетьмани, Як Москва нищила Україну, Шли діди на муки, Історія України, Гетьман Мазепа, Стрігмолов, Як чоловік зійшов на пана, Хрунь і чорт, Серце, Осауль Підкова, Під одну булаву, Пляс-стун, Шері Гергей, До віри батьків, Небійчак ходить, Кров за кров, Мішанка, Пригоди запорожських скайців, Пан Гуляйдуша, Не будь звіром, Коуж не на мене шийти, Опришок, З. живного медведя, Радник заручився, Гремить і т. д.

СОВЕТИ ЗНОВУ ПРО УКРАЇНУ, ПОЛЬЩУ І НІМЕЧИНУ.

МОСКВА. — Волтер Дюранті, американський кореспондент, твердить, що Совети реалісти і тому не дуже побоюються німецького наїзду. Кажуть, що Пілсудський не такий дурний, шобі дозволити Німцям перейти через польську землю, шоб вони заняли Україну нібито для Польщі. Дали, Німці знають, що в Латвії, Естонії, Фінляндії та Польщі є багато ворогів Німеччини. Німці знають, що Совети мають великого помічника в болоті, б'ягах, поганих дорозах, тифі й зніи. Дали чиясь Совети сильно на свою армію, добре узброєну, як теж на англійсько-французько-советський союз. Все те повинно відстріпати Німеччину від походу проти Советів. Так думають у Кремлі.

САМ ЗНАЄ, КОЛИ ЗІЙТИ ЗІ СЦЕНИ.

ЛОНДОН. — Прем'єр Ремзей Мек Донеад відповів тим, що домагаються його уступлення з уряду, що він уступить тоді, коли вважатиме, що вже не годен як слід сповновити своїх обов'язків і вповні зажадати на відловдсть. Покино не думає уступити в цій році, який є 25-літній роковинами правління короля Юрія.

НАШ ЗЕМЛЯК ФІЛЬМУЄ.

БРИСЕЛЬ (Бельгія). — Відомий фільмовий режисер Евген Деслар, Українець, знімає тепер у Бриселі фільму французькою мовою. Остання його французька версія фільму „Нью Йорк-Маммі“ йшла в Парижі відночас у 45 кінах.

ПОЛЬСЬКА КРИТИКА ПРО ГЛУШЕНКА.

ЛВІВ. — Зприводу вистави образів нашого мистця М. Глушенка поміщено в польських газетах багато ріжних оцінок. Між іншим лише М. Маєвська таке: М. Глушенко є перш за все знаменитим рисувальником, має певну, легку руку, розмах і бравуру. Ліній є в нього фундаментальним композиційним елементом і засобом експресії. Він теж знаменитий колорист, живий, радісний, що виіє в ніжній гамі кольорів відбуйвати чудові флюїдні півтони, або рожеві, зелені й жовті, які надають особливий чар його чепурним рисункам, тусем і акварелю. Коли візьмемо під увагу, що Глушенко мистецько молодий, працюючий, солідний і справдєдливий, то не здивує нас повне признание, яким тішилися його вистави в Парижі, Мілані, Стокгольмі, Римі, Відні й т. д.

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1923
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays
at 31-33 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.
Edited by Editorial Committee.
Entered at Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J.
on March 30, 1914 under the Act of March 3, 1879.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103
of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.
За оголошення редакція не відповідає.
За кожну зміну адреси платиться 10 центів.
3 Канади належить посылати гроші лише на ім'я Foreign Money Order.
Тек. "Свобода": Bergen 4-0237. — Тек. V. H. Соколас: Bergen 4-1016.
Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ЩОБ НЕ БУЛО КАЯТТЯ

На останніх річних нарадах головного уряду У. Н. Союзу порушено цілу низку важких організаційних справ, про що кожний дізнається з протоколу наради. Та є одна справа, яку треба ще раз виділити й на цім місці. Це та, про яку загальне відомлення головному уряду У. Н. Союзу, а яка відноситься до всіх членів нашої організації, що ще досі остаються в старім роді забезпечення.

Це є остання пересторога уряду нашої організації. Це остання надзвичайна уступка. Вона вже получена з новими коштами для організації. Та, не зважаючи на кошти, зроблено й тому, щоб оминати все, що могло би бути причиною якогось невдоволення в організації. Тому продовжено це рішення переходу зі старого роду забезпечення до нового — до 30 червня 1935 року.

Та якби знайомилися хтось, що не скористався б з цієї уступки, то хай знає, що актуарій заповіс, що резерва тих, що остаються в старім роді забезпечення, не буде вистарочною. І тому мусить у дуже короткі часи прийти до цього, що остаються в старім роді. Це не є шось надзвичайного. Це вже давній наказано зробити багатьом іншим аскураційним товариствам, що мали членів, і забезпечили старі роду забезпечення. І маємо вже приклади щодо цього з організації, що нахочуть членів на сотні тисяч, а де треба було членам, що стояли в старих родах забезпечення, обнизити вартість поліс на значні суми.

Ми не хочемо, щоб таке трапилось і з нашою організацією і з нашими членами. Ми не хочемо, щоб члени тримали та щоби потім нарікали, що організація їх визискує. Тому саме звертаємо увагу всіх тих, що є в старім роді забезпечення, щоб ще раз передумали цю справу. Радимо їм піти до чужинців, до аскураційних агентів і поспитати їх про винесення цієї справи, якщо не хочуть вірити про винесення своєї організації, їм тим знавцям аскураційного діла, які є на usługам У. Н. Союзу і відомі як найкращі знавці аскурації в Америці.

Кожний, що переходить зі старого роду забезпечення до нового, нічого не трить, хоч приходить йому платити трошки більшу вkladку. Він тільки зискує, бо одержує краще забезпечення, модерніше й певніше, яке ратує його від утрати забезпечення в випадках, коли не може платити більших премій.

Осталось в нашої організації всього 3,300 членів, що ще не перейшли до нового роду забезпечення. Ми апелюємо до них як рідні до рідних, апелюємо від серця до серця і від розуму до розуму: Послухайте нашої ради, бо вона є для васшого власного добра.

А. Писемський.

БАГАТІ Й БІДНІ БРЕХУНИ

Вакорин жив із жінкою та купкою дітей у бідній хатині на краю села. Він був великий хвалько, а ніколи не міг забратися до якогось важкої роботи. Ловити рибу; проважати ловити і збирати печерний — то була його праця. Жив він і його родина з ласки Саврасова, гордою шкатулці та притримує дошкатулки. Оповідати йому новини про яку звірину та який-то говірня неправду. Бог знає, відкляк брався охота брехати в того доброго та покірного Вакорина. Часті, інпримир, оповідаючи жінку, що бачив віршиці та її писали, однак йому — на лихо — втекла.

А в наший околиці ніде нема орлів. Або під Вакорина до близького монастиря на утрешню тай там скаже бривчиком: — Ах, яку я шукую бачив зпід вашого млина; звичайно принайменше до два днів.

А коли черці заставили воду та погнали, поплі млин, не знавши там навіть найбіднішої рибки. Коли дожорили йому за що малу брехню, Вакорин уперто вперся, що бачив шукую та що він не винен, що вона втекла. Та вона напевно вернеться і треба лише впо-ру зловити її.

Одної осені його дождорили Саврасов застрілю чорну лисицю. Можете собі легко уявити, як він застрілю чорну лисицю.

Вакорин жальбию приступив до стола та простягнув руку по горілку. В цій хвилині лаві з розмахом відчинилися і в них показався Саврасов із лисичкою, шкатулці в руці.

— Ну, що скажете, — сказав Саврасов до господаря, не поздоровивши передтим нікого. — Не маю сил на таке чудо, — сказав господар і покірно виклонився.

— В усіх Європі може траплятися щось щастя ледяв раз на десять літ, хвалився Саврасов.

Тут Вакорина поставив чарку на стіл, покірно підвів голову і якийсьвразніс сказав: — А я застрілю що року бо-дай три такі лисиці.

В. Білоус.

ЗРУЙНУВАННЯ ЗАПОРІЗЬКОЇ СІЧІ

Останньому не подобалося, що на території запорізьких володінь збільшувалася людина — вільна, незалежна, що там розвивалося хайборство, підвишувалося економічне добробут не тільки беззгоди та допомоги уряду, а ще й упереч його бажанням та розпорядженням. А тому й не диво, що серед російських урядовців з'являлися проекти скасування Запорізького військового Запорізького військового; автори їх пристосовували до настроїв центру, підробляли до них. В одному з них говориться, що давніше Запорізькі були вбогі, тепер же — багаті, і їх піддані виконують певні "повинности". Де давніше були тільки хутори, там тепер розкинулася велика слобода, живуть "домашні", мають жінок, дітей, добре скотарство та промисли... Слободи ці наповнювалися всіма вітниками. Підчас нинішньої війни (себто 1768—1774 рр.) оселилися й оселяються далі багато вітників від служби та податків з Гетьманщини, новоросійської та слободської губерній. Запорізькі, користаючи обтяженим становищем населення підчас війни, стали закидати всяку "вольність", побиравши тим, що до них приходять, двірнічі полкозети, і „за цей час населення... великі слободи людною, що походить з новоросійської губернії, а почасті з Гетьманщини та слободської губернії". Це все настроювало російський уряд проти Запорізьких.

Маніфест забуває про послуги, які Січовики зробили в останню війну Москві та московським військам, послуги, які підкреслював російський уряд у ріжкоманітних офіційних актах, в тому числі й грамотах царині 1772 року та 22 травня 1774 року. З маніфесту виходить, що такі послуги робило не все Запорізьке військо, а тільки, „хоч і не мала частина Запорізького військового", а вестати лише поодинокі особи; але і ті, повернувшись з театру воєнних дій до Січі, „почали збивати з правдивої дороги й поводитися заодно з своїми домашніми товаришами". Таким чином послуги Запорізького військового маніфест нехтував, а

маніфесту забуває про послуги, які Січовики зробили в останню війну Москві та московським військам, послуги, які підкреслював російський уряд у ріжкоманітних офіційних актах, в тому числі й грамотах царині 1772 року та 22 травня 1774 року. З маніфесту виходить, що такі послуги робило не все Запорізьке військо, а тільки, „хоч і не мала частина Запорізького військового", а вестати лише поодинокі особи; але і ті, повернувшись з театру воєнних дій до Січі, „почали збивати з правдивої дороги й поводитися заодно з своїми домашніми товаришами". Таким чином послуги Запорізького військового маніфест нехтував, а

маніфесту забуває про послуги, які Січовики зробили в останню війну Москві та московським військам, послуги, які підкреслював російський уряд у ріжкоманітних офіційних актах, в тому числі й грамотах царині 1772 року та 22 травня 1774 року. З маніфесту виходить, що такі послуги робило не все Запорізьке військо, а тільки, „хоч і не мала частина Запорізького військового", а вестати лише поодинокі особи; але і ті, повернувшись з театру воєнних дій до Січі, „почали збивати з правдивої дороги й поводитися заодно з своїми домашніми товаришами". Таким чином послуги Запорізького військового маніфест нехтував, а

маніфесту забуває про послуги, які Січовики зробили в останню війну Москві та московським військам, послуги, які підкреслював російський уряд у ріжкоманітних офіційних актах, в тому числі й грамотах царині 1772 року та 22 травня 1774 року. З маніфесту виходить, що такі послуги робило не все Запорізьке військо, а тільки, „хоч і не мала частина Запорізького військового", а вестати лише поодинокі особи; але і ті, повернувшись з театру воєнних дій до Січі, „почали збивати з правдивої дороги й поводитися заодно з своїми домашніми товаришами". Таким чином послуги Запорізького військового маніфест нехтував, а

маніфесту забуває про послуги, які Січовики зробили в останню війну Москві та московським військам, послуги, які підкреслював російський уряд у ріжкоманітних офіційних актах, в тому числі й грамотах царині 1772 року та 22 травня 1774 року. З маніфесту виходить, що такі послуги робило не все Запорізьке військо, а тільки, „хоч і не мала частина Запорізького військового", а вестати лише поодинокі особи; але і ті, повернувшись з театру воєнних дій до Січі, „почали збивати з правдивої дороги й поводитися заодно з своїми домашніми товаришами". Таким чином послуги Запорізького військового маніфест нехтував, а

маніфесту забуває про послуги, які Січовики зробили в останню війну Москві та московським військам, послуги, які підкреслював російський уряд у ріжкоманітних офіційних актах, в тому числі й грамотах царині 1772 року та 22 травня 1774 року. З маніфесту виходить, що такі послуги робило не все Запорізьке військо, а тільки, „хоч і не мала частина Запорізького військового", а вестати лише поодинокі особи; але і ті, повернувшись з театру воєнних дій до Січі, „почали збивати з правдивої дороги й поводитися заодно з своїми домашніми товаришами". Таким чином послуги Запорізького військового маніфест нехтував, а

маніфесту забуває про послуги, які Січовики зробили в останню війну Москві та московським військам, послуги, які підкреслював російський уряд у ріжкоманітних офіційних актах, в тому числі й грамотах царині 1772 року та 22 травня 1774 року. З маніфесту виходить, що такі послуги робило не все Запорізьке військо, а тільки, „хоч і не мала частина Запорізького військового", а вестати лише поодинокі особи; але і ті, повернувшись з театру воєнних дій до Січі, „почали збивати з правдивої дороги й поводитися заодно з своїми домашніми товаришами". Таким чином послуги Запорізького військового маніфест нехтував, а

маніфесту забуває про послуги, які Січовики зробили в останню війну Москві та московським військам, послуги, які підкреслював російський уряд у ріжкоманітних офіційних актах, в тому числі й грамотах царині 1772 року та 22 травня 1774 року. З маніфесту виходить, що такі послуги робило не все Запорізьке військо, а тільки, „хоч і не мала частина Запорізького військового", а вестати лише поодинокі особи; але і ті, повернувшись з театру воєнних дій до Січі, „почали збивати з правдивої дороги й поводитися заодно з своїми домашніми товаришами". Таким чином послуги Запорізького військового маніфест нехтував, а

маніфесту забуває про послуги, які Січовики зробили в останню війну Москві та московським військам, послуги, які підкреслював російський уряд у ріжкоманітних офіційних актах, в тому числі й грамотах царині 1772 року та 22 травня 1774 року. З маніфесту виходить, що такі послуги робило не все Запорізьке військо, а тільки, „хоч і не мала частина Запорізького військового", а вестати лише поодинокі особи; але і ті, повернувшись з театру воєнних дій до Січі, „почали збивати з правдивої дороги й поводитися заодно з своїми домашніми товаришами". Таким чином послуги Запорізького військового маніфест нехтував, а

усть Самари та до Січі. Тож саме зробили й з тим, що мешкали нижче Січі, понад Дніпром, понад Богом та в елісатрський. Зроблено це тому, щоб його не дісталися Татарам; але складаючи зазначеного проекту, вильовне гаду, що це зробили Запорізькі тому, щоб Татари „очиляли й землі“ — наприклад, в елісатрський провінції, а малі до Старої Іллі, до Бахмути — від російських поселенців, бо на ці землі „предтеували“ Запорізькі, покинувшись на привілей Сте-

пана Баторія. Зайти могло вийти й обнування, що в 1768—69 рр. низове товариство хотіло передатися кримському ханові. Щоб така закида відповідала дійсності, сказати трудно. Взагалі зміст маніфесту 3 серпня свідчить про те, що уряд Катерини II підібрав, чим можливо було вивести зруйнування Січі та скасування Запорізького військового військового.

Маніфест 3 серпня стверджує, що це зробив Тейсдей фактично 4—5 червня ст. ст. 1775 року.

ЕСПАНИЯ НА РОЗДОРІ

В половині минулого грудня „Франко-Бельгійська Агенція“ подала апокрифічне інтерв'ю з президентом еспанської республіки, Алакаю Заморою, в якому той нібито признався в повному розчаруванні в революції та в республіці і шкодував, що його власна недосвідченість та нерозважність принесла батьківщині стільки шкоди. „Докі — нібито сказав він — земля не буде населена самими святими, доти республіки не будуть мати на утримання там, де гарчі голови будуть їх прокляувати“.

Як і можна було очікувати, автентичність цього інтерв'ю не тільки офіційно спростовано, але зате зостається відомим історичний факт, що давній попередник Алакаї Замори Деласідро делла Ескосура, президент першої еспанської республіки, сказав у 1873 році перед цим парламентом провідників республіканської партії „Домі Емілія Кастеларі“: „Ми, панове, великі дури“!

Ця передмова в ніякому випадку не має на меті доказати нашим читачам неможливість існування республіки в Еспанії, а лише те, що саме й так становить спричинення у великій мірі особистими якостями еспанських політиків, які не мають той чужості та недоліди дипломатичного опортунізму, що характеризує їх сучасників по інших краях світової Європи.

Політична партія, яка прийшла в Еспанії до влади, захопилася здебільшого негально впроваджувати в життя своє максималістську програму, не чіпляючись з реальними можливостями.

Певне, що в ніякій іншій країні упадок вікового державного ладу не міг би пройти з такою легкістю, як це мало місце в Еспанії. Після замирення комуністичних виборів 1931 року, коли ще вислід додослідження не був остаточно відомий (а в ніякому не був окупаційний), бо був на користь монархії, революційні партії проголосили республіку. Король відіхав за кордон, а його прихильники, які дістали приказ не противитися збройно, відійшли лагідно на бік і передали владу революційним партіям.

Давала цих останніх не тривала довго. Лише святочний період закінчився, як соціалістичні партії, які соціалістично розпочали між собою завзяті боротьбу, в якій зпочатку перевага більшовицької партії, що першими ставилися до революції, а воїни негально приступили до праці. Дісно тяжко було поводити програму лідера соціалістичної партії, Лярга Кабалера, який мріяв про союветську республіку, з думками Алакаї Замори, тимчасового президента, що не починав ніякої праці, не внісши в республіку Служби Бо-жої.

Соціалістичний уряд швидко провів закони про виділення земель, про відділення церкви від держави, про виселення Есвітін і навіть уже вийшов у повітря закон про націоналізацію банків, але вже і цього було досить. По півлі Еспанії відбулися повстання та союветська флота йшла на підмогу революції. Захоронені повстання кляли керівників повстання, але ніхто з них не міг точно сказати, що саме він керував. Провідники повстання зникли в таємній спосіб і цей останній факт свідчить, що воїни не належали до числа провідників еспанської республіки.

Завдання астурійської більшовицької революції показало, що демократичний уряд Лету має покинути потрібну силу, щоб не допустити збройного перевороту. Але це зовсім не значить, що він має сам проводити свою політику, щоб скоординувати свою владу і щоб, що найголовніше, зацяти виводити державу на шлях політичного й економічного поліпшення.

Але обставини показують, що для цього йому бракує того, що йому бракує всім сучасним демократичним урядам, збірковій більшості в парламентах. Фактично він є на ласці монархістів і перед ним завжди стоїть два шляхи: проголосити демократичну диктатуру, для якої нема диктатора, або визначити нові вибори, яких він ні в кого не викликає сумніви. Прийдесть легально передати владу монархістам, і тоді було б всі ці нещасть і пертурбації?

Отже хач з певністю можна сказати, що Алакаї Замора не давав згаданого вище інтерв'ю, згадуючи, нема йому беззастовно, і жвавий бельгійський журналіст нібито підслухав думки, до яких старому президенту важко було признатися. — (ОФІНОР).

СМЕРТЬ Ж. ЛЕНОТРА

Париж (Офінор). — Інтелектуальний Париж оплакує смерть Ж. Ленотра, що був не лише найліпшим з відомих популяризаторів історії, але й основником нової історичної школи, романізації історії, яка після війни розвивалася таким пишним квітом в усьому світі. Твори Ж. Ленотра та його наслідників відраджаються від звичайних історичних романів тим, що в них є побудоване на перевірених історичних документах і авторська фантазія не грає ніякої ролі. Автор, правда, відкидаючи історичні персонажі та примушуючи їх говорити, але завжди лише те, що вони говорили в дійсності і на що є документальні докази. Цей спосіб писання історії потребує не лише історичних знань, але й глибокого вивчення епохи та всіх джерел, що до неї стосуються.

Ж. Ленотр почав свою історичну діяльність під впливом знаменитого Вікторіана Сарду, що був без порівняння знавцем старовини, а особливо його революції, і під його безпосереднім керівництвом написав свою першу твору, яку відразу звернули на молодого письменника увагу широкої публіки. За короткий час він уже був признаний істориком та письменником, Пайшшовиці швидко до Великої Революції, він на пласітари томих історичних дослідів розвивав її героїв, на котрих вживався покоління, які довели Європу до її сучасного стану. Він опублікував Дантонів і Робесп'єрів не на трибуні, а в домі, в звичайному життє, і їх людським слабостям та гірками. Він перший з документів в рукописі дозволяв собі стати в обстановку жертви революції, і без ніякої спеціальної прикраси до тої чи іншої з ворожих партій.

Ж. Ленотр написав до 30 окремих книжок, не числячи його звичайної 36-літньої праці в „Тай“, де він давав раз на місяць історичні нарис. Смерть застала його за письмальною роботою, коли він закінчував свою останню працю для газети.

МІТИНГ ВІДПІЛІВ У Н. СОЮЗУ

ШКАТО. 17 Л. пр. св. Юрія, на 378. Поділяється цей мітинг, що містився вранці відбувся 3-го березня, раз на Св. Божий в 12 год. зупинився, в церковній галі при Союзі. Рахувалися всі члени присутні на цей мітинг і вирішили свої наміри, щоб іти до мітингу, коли будуть сусупендію. — Петро Савченко, прес; М. Соколас, кс; І. Пашин, сеп.

В ДОПОМОГУ РІДНИЙ ШКО-
ЛІ: СЛОВОМ І ДІЛОМ.

З думки не сходять мені ті думки, що я їх вичитав у „Свободі“ за дні 7 лютого, де писали в редакційній статті про потребу допомоги Рідній Школі. А найбільше заболіло мене те, що коли давніми роками ми збирали на школу вкраїнську, то цього року збирали всього \$300.

Тому вислали від себе до Об'єднання сто доларів (підписання редакції) на допомогу Рідній Школі в країну. Хочим задокументувати, що ми тут в Америці добре розуміємо й увагу Рідної Школи. Ідея таку не тишати, що Рідна Школа може власти, чи керувати своєю діяльністю, бо це складається, що хвилює нас, а знаємо, що Рідна Школа в Америці. Рідна Школа не може власти. Вона мусить жити і розвиватися. І мусить бути виховувати нове покоління в новим боєм української душі, так, з якого виростали ми в нові Блани і Данилишини. Вона має виховати на характер і свідомо українську мову. Вона має дати нам нових керівників, що розбудовують наше життя на всіх ділянках.

Нам не плакати і не нарікати. Нам не спихати вини в наші нещадки на когось іншого. А треба нам пам'ятати, що тільки ми самі можемо собі допомогти. Життя наше не вчимо. А коли воно щосьбаварту, то його вартість у тим, що ми доброго зробили для нашої справи. Як кожний з нас переймається Франковим духом, що на кождому з нас мовив стан стоїти, що кождий з нас зважає на тім, що їдемо відшукати, чи далі жити-чемо в ярмі, тоді певно справа наша буде вперед. Для нас неважно буде тим, що поскаржалося на пару тисяч доларів на одну годину, витягнути шару доларів в дати на Рідну Школу, визвольну акцію чи іншу народню потребу. А від дати на таку шукать як Рідна Школа люди чи можна кому відмовити.

Посид Семків,
Балтімор, Мд.

3 УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ.

ГАЗЕЛЕТОН, ПА.

Українська радіопрограма.

Із п'яти років розширюється через радіо кожної невеликої української програми від год. 12.45 зі стації W.A.Z.L. Програмою займаються громадяни Аліна і Микола Грабарова з Центрлі, Па., що, хоч народжені й виховані в Америці, є свідомими Українцями і люблять та шанують українську шукту. Та програма удержується виключно з оголошення чужих підприємств. І виконують вона велику роботу, бо по тутешніх околицях живе дуже багато наших людей, що навіть не знають, як вони по національності називаються. Оттакими радіовими українськими концертами можна би тут багато освітити. Якби так українські організації й клуби та Українці-безземельні оголошували свої підприємства через радіо, тоді можна мати чимову українську програму, яка притягала б чужинців, як істотно мати спеціальну дитячу програму. І можна мати українську годину кождого дня, який було більше попереза нашого боку. На всякий випадок добре буде, як Українці писатимуть до радіової стації, щоб давала довід українські програми та щоб їх було більше.

І. Заболоний.

ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДНО
В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО
НАРОДНОГО СОЮЗУ.

НОВІ КНИЖКИ

НОВА КНИЖКА ПРО
УКРАЇНУ.

Заходом „Об'єднання Українських Організацій в Америці“ та при активній матеріальній допомозі з боку Українського Народного Союзу вийшла цим дивним книжка: D. SNOWDY: SPIRIT OF UKRAINE: UKRAINIAN CONTRIBUTIONS TO WORLD'S CULTURE. New York City: United Ukrainian Organizations of the United States, 1935.

Як говориться в передмові, книжка вийшла з давно відчутної потреби. Американці не раз бачили в американських містах великі українські політичні демонстрації та хотіли знати, які ідеали керують учасниками демонстрацій. Вони бачили прояви народнього українського мистецтва, українські танки, українські вишивки, вироби, чули українські народні пісні, та хотіли знати, део близьке їм про що творить і про її творців. Роджена в Америці мова українського народу зверталася до таких питань: що своїх родичів, але родичів не все могли йти як сидіти. Власне ці завдання збираться сповнити ці нова книжка.

Стараться вона відповісти на питання: що дали Українці світовій культурі? Себо, чим Україна причинилася до того, що на світі краще жити?

Історична заслуга України.

Відповідає на це широке питання книжка в трох частинах. У першій частині книжка показує, яку історичну службу сповнив український народ за століття свого існування. Доли показала Українців на землі, незвичайно важку „лі історії. Це земля незвичайно багата й положена на границю двох світів, коло, порота Ази. Народи, що з Ази пруть до Європи, мусять перешкодити через Україну, або щонайменше полисти їй, й заціпляти український народ. Так уже сама доля покликана Україну боронити культуру Європи перед Азією.

На Україні перехрещувались ріжні культурні впливи. Тут сплилася грецька культура з римською, тут зародилися з собою ідеї республіканізму й самовизначення народів з ідеєю аристократії й деспотизму, а накінше ідеї індивідуалізму з ідеєю комунізму. Серед боротьби цих напрямків формувалися три українські держави: стара київська, князівська, козацька республіка на початках нових часів, та найновіша, українська народна республіка. Як ця боротьба, перешкодилася, як закінчувалися ріжні її стадії і як вона нині представляється, про це говориться перш частина книжки.

Культурний вклад України в культурну скарбницю світа.

Друга частина книжки присвячена зображенню заслуг українського племені для культури людства в тісній зв'язності. Це немовби відповідь на питання: чи втратив би світ щосьбаварту, якби не стало української культури?

Тут наперед характеризується культурна здібність України, даючи цим відповідь на ворожого пропаганду, що, мовляв, Українці не тільки нічого не дали, але й не могли дати, бо вони до культури не здібні. З огляду на те, що такі брехні оглядають про Українців передовсім Москві й Польщі, книжка вживає головне польських і московських авторів на те, щоб їх словами засвідчили глибокі культурні здібності й заслуги українського народу.

Українська література: писана й устна.

Зображаючи подорож культурний вклад України у світову культуру на ріжних ді-

ПОВІДОМЛЕННЯ

ДО ТИХ ЧЛЕНІВ, ШО ШЕ ДОСІ ЗНАХОДИТЬСЯ В СТАРИМ РОДІ ОБЕЗПЕЧЕННЯ.

З кінцем 1934 року було в У. Н. Союзі вже повнолітніх членів 20,974. З цього числа 17,288 були забезпечені в ріжних класах нового роду забезпечення, а 3,686 у старім роді забезпечення. Тимчасим у старім роді забезпечення лишилася вже тільки ОДНА ШЕСТА ЧАСТИНА з загальної числа членів. Те число на протязі січня і лютого 1935 року ще зменшалося, так, що тепер у старім роді забезпечення остеться 3,300 членів.

Минулого року голова канцелярії У. Н. Союзу подав до відома членства вирішення актуарія У. Н. Союзу, в якому було сказано, що висота вклада і резерви кождого члена старого роду забезпечення була обчислена в 1932 році на підставі такої калькуляції і припущення, що всі члени передають до нового роду забезпечення на протязі 1931 і 1934 року. Далі в цьому вирішенні актуарія підкреслено, що ті члени, які на протязі призначеного часу не передають до нового роду забезпечення, описав будуть зобов'язані платити вищі вкладки такі у старім роді забезпечення, а в тому самому часі не зможуть користатися з тих привілеїв, з яких користаються ті члени, що перейшли до нового роду забезпечення. А ті привілеї є: позички на заплата вкладам, або безплатне продовження, або виплатне забезпечення.

Та, не зважаючи на таку заяву актуарія, і на заклики головного уряду У. Н. Союзу в той спразі, всетакі одна шеста частина членів осталися в старім роді забезпечення з кінцем 1934 року.

Супроти того головного уряду У. Н. Союзу на своїм річному засіданні з лютого 1935 року, за попереднім порозумінням і згодою актуарія, ухвалив таку постанову:

Маючи на увазі, що ті члени, які ще досі є в старім роді забезпечення, певно не здавали собі справи з того, в який спосіб вони самі себе СКРИВДИЛИ, якщо осталися в старім роді забезпечення та були змушені платити вищі вкладки, а в тому самому часі не мали ніяких привілеїв за ті вищі вкладки, головний уряд У. Н. Союзу постановив дати тим членам без раз можливості застановити серйозно над своїм положенням, та, передумавши ту справу зрештою й розваживши, поступити так, як їм власний інтерес вимагає. А вже тут не може бути ніякого сумніву, що власний інтерес диктує кождому такому членові перейти конечно до нового роду забезпечення.

І хоч далша винна грамот потягне за собою додаткові видатки зі сторони організації, бо для багатьох з тих членів треба буде робити окремі обчислення їх вкладів і резервів, то проте головний уряд У. Н. Союзу, зважаючи на те, що некорисне положення, в якому, ЧЕРЕЗ СВОЮ ВІЛНУ ВІНУ, знайшовся кождий такий член, який не перейшов до нового роду забезпечення, порішив дати тим членам лише одну нагоду зробити те, чого вони досі не зробили, а саме, ДАТИ ІМ НАГОДУ ПЕРЕЙТИ ДО НОВОГО РОДУ ОБЕЗПЕЧЕННЯ НА ПРОТЯЗІ НАСТУПНИХ ЧОТИРОХ МІСЯЦІВ.

ТИМАСИМ ОСТАТОЧНИЙ РЕЧЕННЯ ВІМНИЙ ГРАМОТ ЗІ СТАРОГО РОДУ ДО НОВОГО РОДУ ОБЕЗПЕЧЕННЯ СКІНЧИТЬСЯ ЩО ЧЕРВНЯ 1935 РОКУ.

Якщо по уявлі того речення знайшовся ще якийсь член, що такі не перейшов би до нового роду забезпечення, то доді такий член вже самий несе наслідки за свою нерозважну поведінку.

Отже є постановою головного уряду У. Н. Союзу. А тепер ті члени, які ще досі є в старім роді забезпечення, хай добре застановляються над тим рішенням. І хай пам'ятають, що перейти до нового роду забезпечення — значить: зробити для себе самого корисне діло.

За головний уряд У. Н. Союзу:

М. МУРАШКО, пресдиректор

Д. ГАЛИЧИН, рек. секретар.

УВАГА! НЮАРК, Н. Д. Ж., І ОКОЛИЦІ! УВАГА!

ЗАХОДОМ 3-ГОІ СОТНІ ЧОРНОМОРСЬКОЇ СІЧІ В НЮАРК, Н. Д. Ж.

— відбудеться —

ВЕЛИКИЙ ЗАПУСТИЙ БАЛ

В СІЧОВІЙ САЛІ, NEWARK, N. J.

В НЕДІЛЮ, ДНЯ 3-ГО БЕРЕЗНЯ (MARCH) 1935 РОКУ

ПОЧАТОК В ГОДИНІ 7-МІ ВВЕЧІР. ВСТУП 25 ЦЕНТІВ.

На цей бал запрошуємо українські громадянство з Ньюарку і околиці, Січовиків і Січовиків з Нью-Йорку, Джерзі Сіті, Бейон, Стейплтон, Перт-Амбі і Бавнд-Брук.

За веселу і добру забаву ручить — Комітет.

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

— відбудеться —

чеви, Рещта — це все ілюстрації, яких невідомо. Це зображення передовсім ріжних творів української народної творчості й українського мистецтва, годую малавства. Ілюстрації підібрано зовсім свідомо з думкою підкресити народну творчість та зліювати її на предметах буденного вжитку. Між ілюстраціями є теж малі України з 17-го століття.

До книжки доданий „індекс“, себо покажчик імен і предметів, щоб читач, котрий хоче знайти щось у книжці, міг знайти собі відповідну сторону без витрати часу й труду.

Книжка має коло півтори сотні сторін друку. Видана поправно. Коштує у дрібнім продажі 1 долар.

Вірш під наголовком „На вічну пам'ять О. Бабсарбу“ віддаємлявцям пані А. Глазун і потрєся ним уми і серія усіх присутніх.

Оспів артистка Марія Гребінецька віддаємлявцям „Слово, чому ти не твердає крик“ й „Ні, не спий ніяких веселіх“. Співала, як завжди, знаменито.

На закінчення другої точки концерту мішаний хор, під проводом п. Ю. Кириченка, відспівав „По синьому морю“, „Ой у полі крижаника“, „Живи, Україно“, а на закінчення „Ще не вмерла України“.

Самий концерт був дуже вдалий і тому випав величезно. Слал була виповнена публікою вщерть. Діжд з концерту призначено на визвольну боротьбу.

Привітний.

Листування редакції.

В. К., Нью-Йорк, Н. Я. — З такою назвою перебрала Чехословаччина до країну. Тут більша наша власна, ніж наших ворогів. Якби ми були національно свідомі, то не було б цієї баламути. Та й прийде незабаром кінець.

К. М. ПОМАГАЄМО РІДНОМУ КРАЄВІ.

МІЛВОКІ, ВІС.

На Рідну Школу.

Тов. ім. Івана Франка, від. 103 У. Н. Союзу, відбуваю збори 19. січня. По скінченню наради пресдирекції віддають, Теодор Танін пригадав привітним членам про те, що Рідна Школа зложил \$5.55 на ту шук. Жертвували: І. Пушкін і А. Патарко, А. Ковтун і П. Степчик по 50 ц.; І. Олександрів 30 ц.; І. Барилка, Т. Барук, Н. Кулярський, І. Гірський і П. Соколов по 25 ц. Разом \$5.55 вислано через Об'єднання.

Н. Кулярський.

ДЖІРАД, О.

На визвольну боротьбу.

Комітет Допомоги Лемківщині закладав цього року в Флонтстаун, О., в околиці \$15 на визвольну боротьбу і переслав ту коладу через Об'єднання на призначену ціль.

М. Іванчук.

У третім відділі книжки показується репрезентативний людий України, себо людей, які найкраще зображають думку, почування й змагання Українців, отже автора „Слова о Полку Коренім“, Сковороду, Шевченка, Франка й Лесю Українку. Для контрасту між свідомим Українцям змаганням мислєдвоям Українців, Миколою Гоголем й Марією Башкіревою, щоб показати, до чого доводять задурення національної свідомості.

Книжка має в собі півчверта десятка ілюстрацій. З тих тільки небагато вже виходить нерішучо українському читачу.

Репрезентативні люди.

У третім відділі книжки показується репрезентативний людий України, себо людей, які найкраще зображають думку, почування й змагання Українців, отже автора „Слова о Полку Коренім“, Сковороду, Шевченка, Франка й Лесю Українку. Для контрасту між свідомим Українцям змаганням мислєдвоям Українців, Миколою Гоголем й Марією Башкіревою, щоб показати, до чого доводять задурення національної свідомості.

Книжка має в собі півчверта десятка ілюстрацій. З тих тільки небагато вже виходить нерішучо українському читачу.

Репрезентативні люди.

У третім відділі книжки показується репрезентативний людий України, себо людей, які найкраще зображають думку, почування й змагання Українців, отже автора „Слова о Полку Коренім“, Сковороду, Шевченка, Франка й Лесю Українку. Для контрасту між свідомим Українцям змаганням мислєдвоям Українців, Миколою Гоголем й Марією Башкіревою, щоб показати, до чого доводять задурення національної свідомості.

Книжка має в собі півчверта десятка ілюстрацій. З тих тільки небагато вже виходить нерішучо українському читачу.

Репрезентативні люди.

У третім відділі книжки показується репрезентативний людий України, себо людей, які найкраще зображають думку, почування й змагання Українців, отже автора „Слова о Полку Коренім“, Сковороду, Шевченка, Франка й Лесю Українку. Для контрасту між свідомим Українцям змаганням мислєдвоям Українців, Миколою Гоголем й Марією Башкіревою, щоб показати, до чого доводять задурення національної свідомості.

Книжка має в собі півчверта десятка ілюстрацій. З тих тільки небагато вже виходить нерішучо українському читачу.

Репрезентативні люди.

У третім відділі книжки показується репрезентативний людий України, себо людей, які найкраще зображають думку, почування й змагання Українців, отже автора „Слова о Полку Коренім“, Сковороду, Шевченка, Франка й Лесю Українку. Для контрасту між свідомим Українцям змаганням мислєдвоям Українців, Миколою Гоголем й Марією Башкіревою, щоб показати, до чого доводять задурення національної свідомості.

Книжка має в собі півчверта десятка ілюстрацій. З тих тільки небагато вже виходить нерішучо українському читачу.

Репрезентативні люди.

У третім відділі книжки показується репрезентативний людий України, себо людей, які найкраще зображають думку, почування й змагання Українців, отже автора „Слова о Полку Коренім“, Сковороду, Шевченка, Франка й Лесю Українку. Для контрасту між свідомим Українцям змаганням мислєдвоям Українців, Миколою Гоголем й Марією Башкіревою, щоб показати, до чого доводять задурення національної свідомості.

Книжка має в собі півчверта десятка ілюстрацій. З тих тільки небагато вже виходить нерішучо українському читачу.

Репрезентативні люди.

У третім відділі книжки показується репрезентативний людий України, себо людей, які найкраще зображають думку, почування й змагання Українців, отже автора „Слова о Полку Коренім“, Сковороду, Шевченка, Франка й Лесю Українку. Для контрасту між свідомим Українцям змаганням мислєдвоям Українців, Миколою Гоголем й Марією Башкіревою, щоб показати, до чого доводять задурення національної свідомості.

